FABULĂ

de Györfi-Deák György

Damo Leneşul nu era un simplu cioclar, adică un fel de pasăre acoperită cu un puf negru - cu excepţia gâtului, a capului şi a mâinilor mari, cu patru degete opozabile, care rămăseseră golaşe. Avea un cioc mare, portocaliu, o privire ageră şi un simţ al mirosului demn de invidiat. Făcea parte dintr-o specie destul de inteligentă, de vreme ce reuşise să se desprindă prin forţe proprii de solul planetei, dar şi suficient de proastă, cât timp putea fi amăgită să-şi părăsească sistemul solar de baştină ca să ajungă până pe îndepărtata Bizarazab.

Damo Leneşul era unul dintre cei mai indolenţi - pardon, am vrut să zic "comozi" - dintre cioclari. Un timp, reuşise să trăiască acceptabil, făcând comerţ cu cretă, adunând pungile cu seminţe uitate în expresurile subterane de noapte, ba chiar reuşise să obţină chiar un post de vânzător de bilete la meciurile de scaramé, dar înfrângerea categorică a echipei favorite, într-o partidă când observatorii au acordat trei ziduri şi două mixaje numai ca să scape nejumuliţi de mulţimea suporterilor locali, l-au deprimat într-un asemenea hal, încât şi-a înaintat demisia.

O fi fost el indolent - pardon, am vrut să zic "comod" - dar Damo Leneşul era totuşi un cioclar de onoare.

Apoi a venit ziua când l-a cunoscut pe Telo Dibaciul, marele traficant intergalactic, un alenoidian păros, uns cu toate alifiile, care părea să deţină reţeta succesului în viaţă. Damo a fost atât de fericit, încât a încercuit data cu verde în calendar şi şi-a promis, că dacă îi iese pasienţa, o va aniversa în fiecare an.

- Ascultă, bă-băiete! îi spuse alenoidianul. Vrei s-o duci boiereşte până la adânci bătrâneţi, până la capătul zilelor tale, să ai de mâncare şi de băut din belşug, başca un cuib căptuşit cu maltexul cel mai fin? Vino cu mine pe Bizarazab, planeta unde vieţuiesc omercii cei fioroşi, din care nimeni n-a văzut până acum vreunul. Îţi dau o puşcă cu încărcături sedative şi o cuşcă de protecţie, apoi te voi trimite să capturezi unul. Îl vom vinde unei grădini zoologice şi ne vom îmbogăţi.

Propunerea îi surâse. Ce dacă se va expune atacului unor fiare sălbatice? Verificase personal rezistenţa gratiilor, făurite din maţel de grosimea unui picior de alimant şi rămase cu convingerea că va scăpa nevătămat. Nu rămânea decât să captureze un omerc şi atunci, adio sărăcie, adio muncă!

În ziua următoare se îmbarcă pe "Zeflemilă", argovedeta lui Telo, iar peste o săptămână trecea cam visător, căci adormise într-un container anabiotic, dincolo de orbita ultimei planete a sistemului său solar. Când se trezi, părosul îi arătă o pajişte mărginită de nişte ferigi arborescente, unde se strânseseră grămadă o mulţime de vieţuitoare albastre, de mărimea unor velci, cu un aspect destul de paşnic.

- Bă-băiete! Ţine arma şi ocupă-ţi locul în cuşcă, îi aduse aminte de înţelegerea făcută.

De cum coborî între omerci, Damo Leneşul fu înconjurat de ei şi examinat îndeaproape. Ochii lor compuşi clipeau atât de blând şi de curios, încât îi tremură mâna când apăsă pe trăgaci. Dar nu se întâmplă nimic, arma cu o mie de încărcături nu făcu nici măcar un fâs! O examină rapid, cineva îi scosese patronul cu aer comprimat şi nu-i era de nici un folos. Nervos, o prinse de ţeavă şi o izbi cu putere de gratiile cuştii.

Apoi auzi un scrâşnet. Se întoarse către navă şi-l văzu pe Telo Dibaciul coborând liniştit pe rampă, neînarmat, fără să pară deloc speriat de mulţimea care-l înconjura. Un omerc mai impozant îl întâmpină şi îl salută ceremonios. Nervos, cioclarul dădu să întoarcă cuşca şi să dea buzna peste ei, însă motorul se blocă la fel de misterios ca şi arma. Telo îi făcu cu mâna, îi zâmbi larg, apoi începu să se târguiască cu mai-marele omercilor. La un moment dat, se pare că s-au înţeles, deoarece Telo se întoarse în navă, iar băştinaşii s-au înhămat la cuşcă şi au tractat-o până au ajuns la un fel de camion.

Şi astfel Damo Leneşul fu vândut grădinii zoologice din Bizarazab şi, întrucât omercii nu văzuseră până atunci un cioflar, deveni principala atracţie de pe planetă. Precum îi promisese Telo, avea mâncare şi băutură din belşug, başca un cuib căptuşit cu maltexul cel mai fin.

- Morala, îi transmise alenoidianul prin radio înainte de a decola, este că fiecare pasăre pe limba ei piere. Să rămâi sănătos şi să te rogi să mă întorc cu bine, că mă duc să-ţi caut o soaţă.